

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/56/2015
Identifikačné číslo spisu:	8110011394
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8110011394.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Štefana Harabina v trestnej veci obvineného K. U. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného K. U. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Mareka Polakoviča proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. júla 2012, sp. zn. 4 To 31/2012, na neverejnom zasadnutí konanom 31. mája 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného K.W. U.O. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 12. januára 2012, sp. zn. 33 T 123/2010, boli obvinení Š. I., K. U. a S. Š. uznaní za vinných zo spáchania v bode I/ rozsudku zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c), d) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.; obvinený F. O. za vinného zo spáchania v bode I/ rozsudku obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 1 Tr. zák.; obvinený A. N. za vinného zo spáchania v bode I/ rozsudku zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.; obvinení W. J. a N. I. za vinných zo spáchania v bode I/ rozsudku zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.; a obvinený T. R. za vinného zo spáchania v bode I/ a II/ rozsudku pokračovacieho zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), d) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a to na skutkovom základe uvedenom v skutkovej vete výrokovej časti citovaného rozsudku.

Obvinený Š. I. bol za to podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 5 (piatich) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák., § 74 ods. 1 Tr. zák. mu boli uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie a ochranné protigamblerké liečenie ambulantnou formou.

Obvinenému A. N. bol za to podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 (piatich) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák., § 74 ods. 1 Tr. zák. mu bolo uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Obvinený K. U. bol za to podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich okolností a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deviatich) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Okresný súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Poprad z 25. mája 2011, sp. zn. 6 T 25/2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinenému F.V. O.V. bol za to podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich okolností a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenástich) rokov a 8 (ôsmich) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený ochranný dohľad vo výmere 3 (troch) rokov.

Obvinený S. Š. bol za to podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich okolností a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (ôsmich) rokov a 8 (ôsmich) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Okresný súd Prešov zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Poprad z 22. marca 2010, sp. zn. 5 T 23/2010, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák., § 74 ods. 1 Tr. zák. bolo obvinenému S. Š. uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Obvinenému T. R. bol za to podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, uložený spoločný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šiestich) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Okresný súd Prešov zároveň podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušil rozsudok Okresného súdu Prievidza z 8. septembra 2010, sp. zn. 2 T 224/2010, vo výroku o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o treste svoj podklad. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák. uložil obvinenému T. R. aj ochranné protitoxikomanické liečenie a ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Obvinený N. I. bol za to podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., pri neexistencii poľahčujúcich okolností a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 (šiestich) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia

Obvinenému W. J. bol za to podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri neexistencii

poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti citovanému rozsudku Okresného súdu Prešov z 12. januára 2012, sp. zn. 33 T 123/2010, podali v zákonom stanovenej lehote obvinení Š. I., A. N. a K. U., len čo do výroku o treste, obvinení F. O., S. Š., T. R., N. I. a W. J., čo do výroku o vine a treste, a prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov, čo do výroku o vine a treste u všetkých obvinených, odvolanie.

Uznesením Krajského súdu v Prešove z 22. júna 2012, sp. zn. 4 To 17/2012, bola trestná vec obvineného K. U. vylúčená z predmetného spoločného konania na samostatné konanie. Na základe uvedeného Krajský súd v Prešove v odvolacom konaní, predmetom ktorého bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a jemu predchádzajúceho konania len v časti týkajúcej sa obvineného K. U., na podklade odvolania obvineného K. U., podaného len čo do výroku o treste, a prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov, čo do výroku o vine a treste, rozsudkom z 20. júla 2012, sp. zn. 4 To 31/2012, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov z 12. januára 2012, sp. zn. 33 T 123/2010, v celom rozsahu. Zároveň na základe § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného K. U. za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase, najneskôr však od prvej polovice roka 2009 do dňa 20.11.2009, predovšetkým v meste N. a J., ale aj na ďalších doposiaľ nestotožnených miestach, K. U. a už odsúdení Š. I., S. Š., T. R., N. I., W. J., A. N. a F. O. na základe predchádzajúcej dohody a podľa dohodnutej fakticky určenej delby úloh a činností sa svojou mierou a rozsahom podieľali na výrobe alebo predaji, prípadne oboch týchto činnostiach, omamnej látky pervitín (metamfetamín), ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pričom k tomu si zabezpečili prekurzory, nástroje, prostriedky a pomôcky potrebné k jeho výrobe s tým, že takto konali najmä K. U. a už odsúdení Š. I., S. Š., ale taktiež aj W. J., pričom poslední dvaja menovaní a Š. I. zabezpečili aj miesta, kde pervitín vyrábali či sušili s tým, že výrobu riadili hlavne tzv. „variči“, a to už odsúdení N. I. a T. R., kde po výrobe pervitínu tento následne, najmä K. U. a už odsúdení Š. I., ale aj S. Š. a A. N., predávali tretím osobám na bližšie nestotožnených miestach v N. a v J. za cenu 10 eur za jednu dávku, tzv. „čiaru“ (1 dielik injekčnej striekačky), pričom časť predávaného pervitínu už odsúdený Š. I. zabezpečoval aj od už odsúdeného F. O., ktorý taktiež zadovážoval a predával pervitín za cenu 10 eur za jednu dávku tretím osobám na bližšie nestotožnených miestach v N. a v J.Ž., pričom už odsúdený F. O. pervitín zabezpečoval aj osobám starším ako 15 rokov, ale mladším ako 18 rokov, s tým, že časť nimi vyrobeného a predávaného pervitínu bola zaistená políciou od K. U. dňa 10.12.2009, od už odsúdeného A. N. dňa 16.10.2009, 23.10.2009 a 25.06.2009, od už odsúdeného Š. I. dňa 05.11.2009 a 20.11.2009 s tým, že z toho by bolo možné vyrobiť 259 až 519 obvykle jednorazových dávok v hodnote 2 590,- eur až 6 487,50 eur.

Obvineného K. U. za to krajský súd odsúdil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., pri nezistení poľahčujúcej okolnosti a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenástich) rokov a 8 (ôsmich) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Krajský súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Poprad z 25. mája 2011, sp. zn. 6 T 25/2011, právoplatnom dňa 29. septembra 2011, ktorým mu bol za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov so zaradením pre jeho výkon do

ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Prítom odvolanie obvineného K. U. Krajský súd v Prešove podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal prostredníctvom svojho obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por. obvinený K. U. dovolanie.

Zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) videl v zmarení účelu kolúznei väzby, ku ktorému malo dôjsť v prípravnom konaní tým, že v rámci jej výkonu boli viacerí, v tom čase ešte spoluobvinení v tej istej veci, predtým ako boli vypočutí, umiestnení v spoločných celách, alebo sa mohli spolu stretávať na vychádzkach alebo v sprche. Vzhľadom na uvedené vyslovil predpoklad, že niektorí obvinení mohli prispôsobiť svoje výpovede a dohodnúť sa na spôsobe, akým budú vypovedať, následkom čoho podľa svojho názoru stratil možnosť efektívneho uplatnenia svojich práv ako obvineného vo vzťahu k ďalším spoluobvineným.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. označil obvinený K. U. za nezákonne vykonaný dôkaz vyšetrenie jeho duševného stavu v prípravnom konaní. Poukazujúc na znenie § 148 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého vyšetrenie duševného stavu vykonávajú vždy dvaja znalci z odboru psychiatrie, konštatoval, že ak v jeho prípade vykonal vyšetrenie jeho duševného stavu iba MUDr. Dóci, a nie aj MUDr. Safko, bolo toto vykonané v rozpore s citovaným ustanovením Trestného poriadku.

Na odôvodnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený K. U. namietal posúdenie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, odvolacím súdom ako kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák., teda, že sa trestnej činnosti dopustil závažnejším spôsobom konania ako člen organizovanej skupiny, trvajúc na svojom tvrdení, prezentovanom už v podanom odvolaní, že predmetná právna kvalifikácia nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, majúc za to, že neboli preukázané jednotlivé znaky organizovanej skupiny. Prezentujúc poznatky právnej teórie a závery súdnej praxe, vymedzujúce, čo sa rozumie pod organizovanou skupinou, týmto kontroval tvrdením, že medzi ním a ostatnými spoluobvinenými nebola žiadna plánovitosť a koordinovanosť, a že sa teda v danom prípade nezapájal do činnosti žiadnej skupiny, ba čo viac o existencii žiadnej skupiny ani nemal vedomosť.

Zároveň pripustil, že on sám i ďalší spoluobvinení boli v inkriminovanom období drogový závislí a prichádzali do styku s drogami pre vlastnú potrebu. Uvedené však podľa jeho názoru ešte neodôvodňuje záver, že fungovali ako organizovaná skupina podľa § 129 ods. 2 Tr. zák.

S poukazom na uvedené skutočnosti obvinený K.O. U. podaným dovolaním žiadal, aby dovolací súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 20. júla 2012, sp. zn. 4 To 31/2012, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov z 12. januára 2012, sp. zn. 33 T 123/2010, bol porušený zákon v súvislosti s § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por., tieto zrušil a Okresnému súdu Prešov prikázal, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

Podané dovolanie obvinený K. U. doplnil prostredníctvom svojho obhajcu, keď, odkazujúc na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Tr. por., odvolaciemu súd vyčítal porušenie ustanovenia § 322 Tr. por. Argumentoval tým, že odvolací súd nemôže sám rozhodnúť rozsudkom, ak sám nevykoná nijaké dôkazy a skutkový stav zistený súdom prvého stupňa mení len na tom základe, že inak hodnotí dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa. Odvolávajúc sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod č. R 57/1984, poukázal na skutočnosť, že v takom prípade musí odvolací súd vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného K.O. U., vrátane jeho doplnenia, doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného K.O. U. vyslovil názor, že nie je daný ani jeden z dovolacích dôvodov, na ktoré obvinený poukázal. Poukazujúc na znenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), vetu za bodkočiarkou Tr. por., predovšetkým pripomenul, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tá časť dovolania, v ktorej obvinený spochybňuje skutkové závery premietnuté do popisu skutkovej vety vo výroku o vine, preto nenapĺňa žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov.

V tejto súvislosti označil za relevantnú (ale nie dôvodnú) námietku obvineného spochybňujúcu spáchanie činu závažnejším spôsobom konania podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák. vo forme organizovanej skupiny. Vo vzťahu k nej odkázal na napadnutý rozsudok krajského súdu, v ktorom tento vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol skutkové zistenia a právne úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že v danej veci došlo k spolčeniu šiestich osôb na účely spáchania trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, pričom medzi nimi existovalo rozdelenie určených úloh. Obvinený K. U. kupoval za účelom výroby pervitínu lieky a následne vyrobený pervitín predával. Podľa záverov krajského súdu skupina obvinených fungovala po určitú dobu, v rámci ktorej jednotliví jej členovia vykonávali na nich pripadajúce úlohy opakovane, čo už nasvedčuje ich vzájomnému zosúladieniu, teda koordinovanosti a plánovitosti. Odsúdení sa vzájomne poznali, vedeli o tom, kto akú úlohu v rámci fungovania plní, pričom zmyslom existencie tejto skupiny bolo vyrobiť pervitín, časť z neho skonzumovať a časť z neho predat'. Podľa názoru prokurátora uvedené skutkové zistenia, poňaté krajským súdom do skutkovej vety výroku o vine, dostatočným spôsobom vyjadrujú všetky zákonné znaky páchania činu organizovanou skupinou - spolčenie najmenej troch osôb, ktoré sa vyznačuje určitou deľbou úloh medzi nimi, v dôsledku čoho sa toto konanie vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou.

V ďalšej časti vyjadrenia prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov potvrdil, že chybou ústavu na výkon väzby naozaj došlo k porušeniu kolúzne väzby, avšak s názorom obvineného, že by následkom toho došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu, sa, naopak, upriamiac pozornosť na to, že tým došlo k sťaženiu postupu orgánov činných v trestnom konaní, nestotožnil. Zároveň dodal, že s uvedenou okolnosťou sa konajúce sudy náležitým spôsobom vysporiadali pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov sa písomným podaním vyjadril aj k dovolacím námietkam prezentovaným obvineným v doplnení jeho dovolania, pričom konštatoval, že nakoľko doplnenie dovolania obvineného obsahuje iba argumenty procesnoprávneho charakteru, z podstaty veci nemôže byť naplnený dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnej aplikácii hmotnoprávneho ustanovenia, respektíve v nesprávnom hmotnoprávnom posúdení skutku v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. So samotnou argumentáciou obvineného, založenou na porušení § 322 Tr. por. odvolacím súdom, sa prokurátor taktiež nestotožnil. Zdôraznil, že odvolací súd na verejnom zasadnutí prečítal znalecké posudky KEÚ PZ Košice, vyčíslenie hodnoty zaistenej drogy zo 07. júna 2010 a podstatný obsah pripojených spisov Okresného súdu Poprad, sp. zn. 6 T 77/2006, a sp. zn. 6 T 25/2011, čím dokazovanie v tomto smere na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obvineného a prokurátora zároveň doplnil. Na podporu svojho stanoviska prokurátor zároveň, postupujúc metódou komparácie súčasnej právnej úpravy (§ 322 Tr. por.) a predchádzajúcej právnej úpravy (§ 259 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb.), z ktorej obvineným označený judikát č. R 57/1984 vychádza, rozvinul právnu argumentáciu, v rámci ktorej dospel k záveru o tom, že dotknutý judikát už vzhľadom na zmenu právnej úpravy nie je použiteľný. Vzhľadom na uvedené zastával názor, že nie je naplnený ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

S poukazom na uvedené skutočnosti, zastávajúc názor, že nie sú dané dôvody dovolania, prokurátor dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného K. U., vrátane jeho

doplnenia, odmietol.

Obvinený S. Š. sa v zmysle svojho písomného vyjadrenia k doplneniu dovolania obvineného K. U. pripojil k dovolaniu obvineného K. U., s doplnením jeho dovolania sa stotožnil a súhlasil s podaným návrhom.

Obvinený W. J. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Andreja Patakyho vyjadril súhlas s dôvodmi prezentovanými v doplnení dovolania obvineného K. U. a navrhol, aby dovolací súd jeho dovolaniu vyhovel.

Písomným podaním urobeným prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Róberta Grella súhlasil s doplnením dovolania obvineného K. U. aj obvinený T. R..

Vyjadrenie k doplneniu dovolania obvineného K. U. predložil súdu prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Dušana Remetu aj obvinený N. I., ktorý sa s právnym názorom vysloveným obvineným K. U. v doplnení jeho dovolania v celom rozsahu stotožnil a za účelom ďalšieho preukázania správnosti a opodstatnenosti použitej argumentácie odkázal na súčasnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú uznesením, sp. zn. 5 Obdo 13/2014, ktoré podľa jeho názoru možno, aj napriek tomu, že bolo vyslovené pri rozhodovaní obchodnoprávneho sporu, použiť aj v prejednávanej veci. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd rozhodol tak, ako to žiadal obvinený K. U. v doplnení svojho dovolania.

Obvinení Š. I., A. N. ani F. O. sa k dovolaniu obvineného K. U., ani jeho doplneniu, a to ani prostredníctvom svojich obhajcov, nevyjadrili.

Vyjadrenia prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov podané k dovolaniu obvineného K.O. U. a jeho doplneniu boli súdom prvého stupňa doručené obvinenému K. U. a jeho obhajcovi.

K vyjadreniu prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov k podanému dovolaniu zaujal obvinený K. U. prostredníctvom svojho obhajcu písomné stanovisko, v zmysle ktorého, opakujúc argumentáciu podaného dovolania a trvajúc na tom, že medzi ním a ostatnými spoluobvinenými nebola žiadna plánovitosť a koordinovanosť, nesúhlasil s prokurátorom prezentovaným presvedčením, že skutkové zistenia, krajským súdom poňaté do skutkovej vety výroku o vine, dostatočným spôsobom vyjadrujú všetky zákonné znaky páchania činu organizovanou skupinou, pričom argumentoval tým, že takáto právna kvalifikácia nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže, podľa jeho názoru, neboli preukázané jednotlivé znaky organizovanej skupiny.

Následne súd prvého stupňa po opakovanom odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného K.O. U. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je

potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho

ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

K dovolaciemu dôvodu uplatnenému obvineným K. U. podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. treba predovšetkým uviesť, že trestné konanie prebiehalo podľa základných zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých najvyšší súd nezisťuje porušenie. Obvinený K. U. mal v trestnom konaní zachované všetky obhajovacie práva v plnom rozsahu.

Dovolacia námietka obvineného K. U., že následkom umiestnenia viacerých spoluobvinených v spoločných celách, respektíve umožnenia ich stretnutí na vychádzkach alebo v sprche, došlo k zmareniu účelu kolúznei väzby, v zmysle správy Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice skutočne zodpovedá stavu veci. Vychádzajúc zo správy uvedeného ústavu na výkon väzby, možno konštatovať, že v dôsledku chyby z jeho strany sa na dobu niekoľkých dní naozaj v jednej cele ocitli samotný obvinený K. U. s obvineným S. Š. a obvinení Š. I. a F. O., čo zrejme našlo svoje odzrkadlenie aj v následnej zmene ich prvotných výpovedí v predmetnej trestnej veci, ktorá sa práve v kontexte týchto okolností javí byť účelová a tendenčná. Nemožno preto súhlasiť so závermi obvineného K. U., že následkom zmarenia účelu kolúznei väzby v prejednávanej veci došlo v dôsledku straty jeho možnosti efektívne uplatňovať svoje práva vo vzťahu k ostatným spoluobvineným k porušeniu jeho práva na obhajobu. Z obsahu spisového materiálu je totiž zistiteľné, že aj samotný dovolateľ profitoval z chyby, ktorej sa ústav na výkon väzby dopustil, keď možnosť vzájomného kontaktovania sa s niektorými z ostatných spoluobvinených využil s cieľom argumentačného posilnenia svojej obhajoby, jej prispôsobenia výpovediam ostatných spoluobvinených a zjednotenia ich interpretácií skutkových okolností vyšetrovaného prípadu. Navyše, je potrebné pripomenúť, že väzba je procesným opatrením, ktorého účelom primárne nie je zabezpečenie efektívneho a plného uplatnenia práv obhajoby, ale dočasné zaistenie osoby obvinenej z trestného činu pre potreby prebiehajúceho trestného konania obmedzením jej osobnej slobody, hoci, samozrejme, pri plnom rešpektovaní práv obhajoby. V prípade kolúznei väzby (§ 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.) je jej zmyslom zabrániť obvinenému, aby maril a sťažoval uskutočnenie dôkazov, t.j. predchádzať zmareniu vyšetrovania.

Vychádzajúc z týchto úvah, najvyšší súd nemal pochybnosti o tom, že chyba ústavu na výkon väzby bola v prospech dotknutých obvinených, ktorí tak získali príležitosť a priestor dohodnúť sa na spôsobe svojej obhajoby a jej zjednotení, následkom čoho došlo v skutočnosti nie k zmareniu možnosti efektívneho uplatnenia ich práv, ale k podstatnému sťaženiu postupu orgánov činných v trestnom konaní pri objasňovaní a vyšetrovaní spáchanej trestnej činnosti, ako to vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného K. U. konštatoval aj prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov. Prítom už samotný súd prvého stupňa konajúci v predmetnej trestnej veci sa s uvedenými okolnosťami správnym a logickým spôsobom vysporiadal, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia pri hodnotení dôkazov a ustálení skutkového stavu neopomenul vyhodnotiť vykonané dôkazy aj s osobitným zreteľom práve na predmetnú skutočnosť.

Záverom k tejto dovolacej námietke obvineného K. U., uplatnenej na základe dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., je potrebné dodať, že Trestný poriadok v citovanom ustanovení predpokladá pre uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie. Túto dovoláciu námietku obvineného by preto bolo možné uznať ako opodstatnenú len vtedy, ak by práve výpovede dotknutých spoluobvinených, uskutočnené v čase po tom, ako sa ocitli v spoločných celách, boli rozhodujúce pre zistenie skutkového stavu súdom. Súd prvého stupňa, ako aj krajský súd však pri ustálení skutku vychádzali predovšetkým z výpovedí obvinených uskutočnených v prípravnom konaní s odôvodnením, že zmeneným výpovediam obvinených neuverili, keďže obvinení ich zmenu nedokázali logicky uveriteľným spôsobom zdôvodniť, pričom rozhodnutie o vine obvineného K. U. založili aj na celom rade ďalších vykonaných dôkazov, vrátane svedeckých výpovedí, konfrontácií, znaleckých posudkov, listinných dôkazov, či previerky výpovede samotného obvineného K. U. na mieste samom.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd musel uzavrieť, že v danom prípade nebolo právo obvineného na obhajobu porušené zásadným spôsobom, a teda nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Dovolacej námietke obvineného K. U., uplatnenej v podanom dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a založenej na tvrdení o vyšetrení jeho duševného stavu v rozpore s ustanovením § 148 ods. 1 Tr. por. len jedným znalcom namiesto zákonom požadovaných dvoch, venoval pozornosť už súd prvého stupňa a následne, na základe podaného odvolania, opätovne aj krajský súd. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil, že nemal dôvod pochybovať o správnosti predmetného znaleckého dokazovania a nevzhladol ani iný dôvod pre kontrolné znalecké dokazovanie v tomto smere. Predložený Znalecký posudok č. 49/2010, podpísaný doc. MUDr. X. A., PhD. a MUDr. Š. I., CSc., znalcami z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, ani výpoveď znalca doc. MUDr. X. A., PhD. na hlavnom pojednávaní, nenechávajú ani podľa názoru najvyššieho súdu žiaden priestor pre pochybnosti o autorstve dotknutého znaleckého posudku ani o priebehu vyšetrenia duševného stavu obvineného K. U.. Znalec doc. MUDr. X. A.Ó., PhD., ktorého osobnú účasť na vyšetrení svojho duševného stavu obvinený K. U. opakovane spochybnil, počas svojho osobného výsluchu, odpovedajúc zároveň aj na otázky menovaného obvineného, dostatočne presvedčivým spôsobom ozrejmil vzájomné rozdelenie úloh dvojice ustanovených znalcov v rámci samotného vyšetrenia duševného stavu vyšetrovanej osoby, ako aj spôsob, akým znalci viedli (a zvyčajne vedú) vyšetrenie duševného stavu. V tomto smere sa dovolací súd stotožnil s názorom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého vyšetrenie duševného stavu obvineného dvoma znalcami neznamena, že obaja musia klásť obvinenému otázky, ale postačí, pokiaľ sú obaja znalci pri jeho vyšetrení prítomní a na tomto podklade obaja dospejú k zhodným záverom.

Dovolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť tiež na skutočnosť, že zatiaľ čo vypočúvaný znalec za účelom preukázania pravdivosti svojich tvrdení o svojej osobnej účasti na vyšetrení duševného stavu obvineného K. U., okrem vysvetlenia okolností a priebehu samotného vyšetrenia, zároveň poukázal na obsah záznamov vedených ústavom na výkon väzby, v priestoroch ktorého sa vyšetrenie duševného stavu obvineného K. U. uskutočnilo, menovaný obvinený na podporu svojho tvrdenia neponúkol ani nenavrhol žiaden dôkaz. Dovolací súd k tomu len na okraj poznamenáva, že predmetná dovolacia námietka obvineného je navyše aj v príkrom rozpore s jeho vyjadrením z verejného zasadnutia o predbežnom prejednaní obžaloby (uskutočneného dňa 26. apríla 2011), v rámci ktorého (obom) znalcom vytýkal, že vyšetreniu jeho duševného stavu nevenovali dostatočné množstvo času, a z tohto dôvodu žiadal o pribratie nových znalcov. Aj táto okolnosť tak v kontexte podaného znaleckého posudku a výpovede jedného zo znalcov nasvedčuje záveru, že tvrdená nezákonnosť jedného z vykonaných dôkazov je len súčasťou stratégie obhajoby obvineného K. U..

K naplneniu dovolacieho dôvodu v intenciách § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nedošlo ani obvineným tvrdeným porušením ustanovenia § 322 Tr. por. zo strany odvolacieho súdu. Dovolacia námietka obvineného K. U. založená na tvrdení o nedostatku oprávnenia odvolacieho súdu rozhodnúť v predmetnej trestnej veci rozsudkom len na základe iného hodnotenia dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa, totiž už zo svojej podstaty nie je spôsobilá, a to ani v prípade, že by sa preukázala jej

opodstatnenosť, naplniť dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., pre konštatovanie ktorého sa vyžaduje preukázanie toho, že postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu pri získavaní alebo vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci, bol v rozpore so zákonnými ustanoveniami. V doplnení dovolania, ktorým obvinený rozšíril svoje dovolanie o predmetnú námietku, však tento neoznačil žiaden z vykonaných dôkazov za vykonaný nezákonne. Jeho námietka smerovala výlučne voči postupu odvolacieho súdu, ktorému vyčítal, že napriek tomu, že, naopak, nepristúpil k vykonaniu žiadnych dôkazov, rozhodol vo veci rozsudkom.

Napriek uvedenému, dovolací súd nad rámec uplatneného odvolacieho dôvodu, uvádza, že napriek podloženiu obvineným prezentovanej právnej argumentácie judikátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (č. R 57/1984), sa s touto nestotožňuje a v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že zmieňované rozhodnutie najvyššieho súdu vychádza z predchádzajúcej právnej úpravy (§ 259 ods. 3 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb.). Z dikcie § 322 ods. 3 Tr. por. však jednoznačne vyplýva možnosť odvolacieho súdu vydať vo veci nové rozhodnutie aj bez doplnenia dokazovania, keďže jedinou podmienkou nového rozhodnutia je správne zistenie skutkového stavu, pričom tento môže byť správne zistený už v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa alebo aj odvolacím súdom po doplnení dokazovania pred odvolacím súdom. Uvedené je napokon v súlade aj s koncepciou oslabenia kasačného princípu v prospech posilnenia apelačného princípu odvolacieho konania, ktorým sa vyznačuje súčasná právna úprava, reprezentovaná Trestným poriadkom č. 301/2005 Z. z., a ktoré sa prejavuje najmä v tom, že možnosť odvolacieho súdu po zrušení rozsudku vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, sa obmedzila len na prípady, ak by odvolací súd sám nemohol konanie doplniť pre neprimerané ťažkosti alebo ak by stav po doplnení konania mohol viesť k iným skutkovým záverom, a to v zmysle inej totožnosti skutku (§ 322 ods. 1 Tr. por.). Posilnenie apelačného princípu napokon našlo svoje vyjadrenie aj v § 322 ods. 4 Tr. por. Pri interpretácii ustanovení Trestného poriadku o odvolacom konaní ako celku a v ich vzájomných súvislostiach je totiž evidentné, že súčasná právna úprava pripúšťa, aby bol obvinený v odvolacom konaní uznaný za vinného aj z ťažšieho trestného činu, než z akého ho uznal

za vinného súd prvého stupňa, a to za splnenia podmienky, že ho za vinného z tohto ťažšieho trestného činu mohol uznať už súd prvého stupňa (hoci napokon zistený skutok posúdil miernejšie než ho posudzovala obžaloba) a súčasne podmienky, že bolo podané odvolanie prokurátorom v neprospech obvineného. Vo vzťahu k uvedenému je potrebné konštatovať, že to sú okolnosti, ktoré presne zodpovedajú aj situácii v posudzovanom prípade.

Navyše, len pre úplnosť je tiež nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že dovolacia námietka obvineného, vytykajúca odvolaciemu súdu postup v rozpore s § 322 Tr. por., sa nezakladá na pravde. Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že odvolací súd na verejnom zasadnutí dňa 20. júla 2012 na základe uznesenia vyhláseného podľa § 326 ods. 5 Tr. por. doplnil dokazovanie prečítaním znaleckých posudkov Kriminalisticko-expertízneho ústavu, prečítaním vyčíslenia hodnoty zaistenej drogy, oboznámením podstatného obsahu spisov Okresného súdu Poprad, sp. zn. 6 T 77/2006, a sp. zn. 6 T 25/2011, a na návrh obvineného K. U. aj prečítaním uznesenia OR PZ z 15.04.2011. Možno teda konštatovať, že Krajský súd v Prešove, doplniac vykonané dokazovanie, postupoval pred prijatím vlastného rozhodnutia vo veci spôsobom, ktorého sa dovolateľ domáhal.

Sumarizujúc uvedené, bolo obe dovolacie námietky obvineného K. U. uplatnené podľa odvolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. potrebné z hľadiska jeho naplnenia vyhodnotiť ako irelevantné.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného, vznesenej podaným doplnením dovolania a spočívajúcej v tvrdenom postupe odvolacieho súdu v rozpore s § 322 Tr. por., ktorú obvinený K. U. popri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. subsumoval aj pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., treba aj z hľadiska naplnenia tohto odvolacieho dôvodu dospieť k záveru o jej neprípustnosti. Ako to už vo svojom vyjadrení k doplneniu dovolania obvineného naznačil prokurátor krajskej prokuratúry, v danom prípade podané doplnenie dovolania len formálne odkazuje na uvedené ustanovenia upravujúce označené dôvody dovolania. Pokiaľ sa pre naplnenie odvolacieho dôvodu podľa

§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyžaduje nesprávne hmotnoprávne posúdenie skutku, respektíve nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, už z povahy vecí nemôže byť daný prípadným (hoci aj preukázaným) porušením procesnoprávnych ustanovení regulujúcich postup v konaní, ako sa toho v predmetnej veci domáhal obvinený. Táto jeho dovolacia námietka tak v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov - dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. (ako na to dovolací súd poukázal už v predchádzajúcej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia), ako aj dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolací súd však dospel k záveru, že v súlade s dovolacím dôvodom uplatneným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a teda preskúmateľná, je tá časť podaného dovolania, ktorou obvinený K. U. namieta nesprávne právne posúdenie znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu kladeného mu za vinu, spočívajúceho v tom, že trestnej činnosti sa dopustil závažnejším spôsobom konania ako člen organizovanej skupiny. Z konkrétneho obsahu jeho dovolacích námietok vznesených podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ale vyplýva, že sú vo svojej podstate vyjadrením nesúhlasu obvineného s rozhodnutím odvolacieho súdu v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré sú vyjadrením jeho aktívnej účasti na činnosti predmetnej organizovanej skupiny, a teda odvolacím súdom prezentovaným odôvodnením svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc nedostatok preukázania týchto skutkových okolností relevantnými dôkazmi, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil v odvolacom konaní.

Vzhľadom na konštatované, keďže, ako už bolo uvedené, v rámci skúmania danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, dovolací súd musel usúdiť, že predmetné námietky obvineného K. U. sú zjavne neopodstatnené. V rámci tohto dovolacieho dôvodu totiž môže dovolací súd len posudzovať, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, ale aj proti rozsahu vykonaného dokazovania a hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Medzi skutkové zistenia odvolacieho súdu, poňaté do skutkovej vety výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, pritom patrí aj konštatovanie, v zmysle ktorého sa obvinený K. U. a ďalší siedmi menovaní obvinení (už odsúdení) na základe predchádzajúcej dohody a podľa dohodnutej fakticky určenej delby úloh a činností svojou mierou a rozsahom podieľali na výrobe alebo predaji, prípadne oboch týchto činnostiach, omamnej látky pervitín. Odvolací súd v citovanej skutkovej vete výrokovej časti svojho rozhodnutia zároveň konkretizoval úlohy, ktoré v procese od zabezpečenia výroby až po predaj pervitínu, a to vrátane zabezpečenia miesta jeho výroby, zabezpečenia prekurzorov, nástrojov, prostriedkov a pomôcok potrebných k jeho výrobe, plnili jednotliví obvinení zúčastnení na predmetnej trestnej činnosti.

Viazaný uvedenými skutkovými závermi, dovolací súd preskúmal obvineným vznesenú námietku

nesprávnej právnej kvalifikácie skutku ako spáchaného závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. i) Tr. zák. z pohľadu naplnenia kvalifikačných znakov uvedených v § 129 ods. 2 Tr. zák.

Závažnejším spôsobom konania sa podľa § 138 písm. i) Tr. zák. rozumie páchanie trestného činu organizovanou skupinou.

Vychádzajúc z § 129 ods. 2 Tr. zák., sa organizovanou skupinou rozumie spolčenie najmenej troch osôb na účel spáchania trestného činu, s určitou deľbou určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny, ktorej činnosť sa v dôsledku toho vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšuje pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd musel konštatovať, že formulácia skutku vo výrokovej časti rozsudku krajského súdu plne zodpovedá kritériám organizovanej skupiny v zmysle citovaného § 129 ods. 2 Tr. zák. Zo skutkovej vety napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva ako deľba úloh, tak aj koordinovanosť viacerých ako troch osôb pri nakupovaní, spracovávaní, rozdeľovaní a následnom predávaní drog priamym konzumentom. V súhrne sa jednotlivé činy konkrétnych obvinených navzájom dopĺňovali a vykazovali znaky predpokladané v ustanovení § 129 ods. 2 Tr. zák. pre organizovanú skupinu.

Vyššie citované skutkové závery (ktorými je dovolací súd viazaný) preto bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú právnu kvalifikáciu konania obvineného K. U. podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. c) a písm. d) Tr. zák. a zároveň podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., keďže týchto sa dopustil závažnejším spôsobom konania, t.j. ako člen organizovanej skupiny.

Vychádzajúc z uvedeného, vymedzenie skutku tak, ako bol ustálený odvolacím súdom (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), neumožňuje ani dovolaciemu súdu dospieť ohľadom jeho právnej kvalifikácie k inému záveru.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.